

hængere af den frie forhandlingsret og vil forsvare den.

På en demonstration på Rådhuspladsen arrangeret af den københavnske fagbevægelse blev det sagt, at man ikke vil acceptere arbejdsgivernes ønsker om at fodre lønmodtagerne med deres egen hale, men det fremsatte indgreb i fornyelsen af de kollektive overenskomster går lige præcis ud på at fodre arbejdsgiverne med dens egen hale, for det er at give lønmodtagerne nogle forbedringer, som tager sig godt ud på papiret, men som i virkeligheden betales af dem selv, idet de betales gennem forringelser af pensionsbidraget samt en garanti til arbejdsgiverne om, at der ikke vil blive pålagt dem nye økonomiske krav, og betales gennem en afskaffelse af sygeskatten, altså penge ud af statskassen. Og det på trods af, at industrien i Danmark har kunnet præstere det største overskud i mange år, på trods af, at aktionærudbetalingerne i den seneste periode har været tæt på det tidobbelte af det, som arbejdsgiverne har tilbudt de ansatte i forhandlingerne, og på trods af, at værdistigningerne på børsen sidste år udgjorde lige så meget som den samlede lønudbetaling i industri, transport, handel og byggeri.

Regeringens samfundssind ligger dybt forankret i arbejdsgivernes lommer.

Det lyder som en forbedring, at lønmodtagerne er blevet imødekommet i spørgsmålet om ekstra ferie, men sandheden er, at feriedagene er gjort betingede af en fast ansættelse på mindst 9 måneder, og det betyder, at store områder inden for byggeri og inden for hotel og restauration og mere løst ansatte i det hele taget ikke får den mindste glæde af den forbedring, idet ca. 700.000 hvert år er berørt af ledighed og altså vanskeligt kan opfylde kravet om 9 måneders uafbrudt ansættelse i firmaet.

Man skal også lægge mærke til, at der ikke er tale om rigtige feriedage med feriepenge, og det vil sige, at store lønmodtagergrupper i industrien ikke vil få anden kompensation end sygedagpenge, og det kan måske beløbe sig til halvdelen af det, de ellers ville få i feriepenge. Og de kan endda blive tvunget til at få pengene udbetalt uden at holde fri.

Og det lyder som en forbedring og imødekommelse af børnefamiliernes behov, at man nu indfører 2 plus 1 børnefridag, men også disse fridage er gjort betingede af, at man har haft uafbrudt ansættelse i virksomheden i 6 måneder. Så igen er der store lønmodtagergrupper, som aldrig nogen sinde vil få glæde af det.

Inden for det offentlige har man allerede indført 10 omsorgsdage med fuld løn i overenskomster pr. år. Her kan dagene tages samlet eller enkeltvis efter forældrenes eget valg.

I regeringsindgrebet gøres familiefridagene betinget af arbejdsgivernes behov. Forældrene har således ikke ret til at bede sig fri på Annas første skoledag eller på de to første dage, Anders skal i vuggestue, hvis det ikke passer ind i produktionen.

Og så er der en anden vigtig ting: Regeringen lægger her op til, at folk på arbejdspladserne ikke længere skal have samme rettigheder. Ud over de nævnte grupper vil hele den store gruppe af aktiverede ledige ikke få glæde af de her forbedringer. Børnefamilierne har brug for omsorgsdage, alle har brug for ferie. Det er det, der er blevet krævet, og det var det, der blev strejket for, og ikke for alle mulige finurlige ubetalte feriedage for dele af arbejdsstyrken.

Regeringen har valgt at gribe ind, selv om der ikke har været tale om livstruende situationer.

Hvis der er snavset på plejehjem og i daginstitutionerne i dag, så er det helt konkret en konsekvens af, at man har privatiseret så mange samfundsfunktioner, som man har.

Regeringen har valgt at gribe ind, fordi Overdanmark er ved at tabe – det er sandheden om det her – og fordi arbejdsgiverne er ved at blive ramt på pengepungen, og fordi befolkningen bakkede op om kravet om den sjette ferieuge.

Og hvor er så vores højt besungne strejkeret, hvis regeringen altid griber ind? Eller er det i virkeligheden sagen, at man godt må stemme nej og godt må strejke, men at strejken ikke må få konsekvenser hverken for arbejdsgiverne eller i øvrigt, og at strejken ikke må føre til, at arbejderne får en større del af lagkagen i dette samfund?

Det største problem ved dette indgreb er, at der bliver grebet ind i selve retten til at strejke, i selve beslutningen. De arbejdere, som gennem deres afstemning demokratisk har besluttet at strejke, får ingen chance for at beslutte, om de vil holde op med at strejke.

Det er et stort problem, som vi har forsøgt at løse ved et beslutningsforslag, som vi har søgt at fremlægge, og som blev fremsat her i morges, inden debatten startede, men som vi har fået afvisning på at få behandlet i løbet af morgendagen, mens andenbehandlingen finder sted. En afvisning af den karakter siger lidt om, hvad det betyder, når et folketingsflertal giver et til-